

477 szöveg: Keresztesi J., Debrecen, 1806
dallam: G. Franc, Lyon, 1547 (38. zsoltár)

1. U - ram, bü - ne - ink sok - sá - ga, Un - dok - sá - ga

Ér - dem - li ha - ra - go - dat,

Mél - tók vagyunk, hogy el - le - nünk, Szent Is - te - nünk,

Fel - e - meld os - to - ro - dat.

2. De tudjuk, hogy ki megvallja / És megbánja / Bűneit, s hozzád meg-
tér, / Azt nem küldöd el előled, / Sőt, tetőled / Bűnbocsánatot az
nyer.
3. Azért hát mi is járulunk / És borulunk / Elődbe fájdalmasan, / Bű-
nös lelkünknek kegyelmet, / Engedelmet / Kérvén alázatosan.
4. Szánj meg, Uram, ily ügyünkben, / Megtértünkben / Függeszd fel
ostorodat. / Ó, hajtson hozzánk békére / Fiad vére, / Felejtsd el ha-
ragodat.
5. Szólj hozzánk, Uram, csendesen / És édesen; / Félelmünk mindjárt
széled, / És lelkünk is e szózattól, / Mint harmattól / A hervadt vi-
rág, éled.
6. Uram, végy minket kedvedbe, / Szerelmedbe, / Vigasztald meg szí-
vünket. / Tőlünk soha ne maradj el, / Se ne hagyj el, / Hanem fogjad
kezünket.